

**Tábory, Obrok, Slib svetlušek,
Jamboree, Sjezd ze špičáku**

XXVII. ROČNÍK

ZÁŘÍ 2024

OBSAH

Úvodem	3
ZVAS	3
Středoevropské jamboree	4
Sjezd ze špičáku – skautky	8
OBROK	9
Tábor Drnovka 2024	10
Benjamínkovské rozloučení	12
Slib a přestup světlušek	13
Tábor Střela 2024	14

ÚVODEM

Nový skautský rok přináší také novinky do našeho časopisu. Tímto bychom chtěli poděkovat dosavadnímu editorovi Johnymu za jeho dlouholetou službu, díky kamaráde! A přivítat novou editorku Lucku, vítěj. :D

ZVAS

O víkendu 14.6.-16.6. 2024 se konalo krajské kolo závodů vlčat a světlušek. S holkama jsme měli sraz v pátek v 18:00 až na místě, na louce za kostelem sv. Jiří v Plzni na Doubravce. Postavili jsme si stany, dali si večeři a pak byl první velký nástup. Na nástupu jsme se všichni dozvěděli informace k závodu a

jak, co bude probíhat, potom byla připravená tematická hra pro všechny světlušky i vlčata. Druhý den ráno jsme si dali snídani a připravovali se na samotný závod, který začínal v 9:30. My vedoucí jsme podle věku buď pomáhali na stanovištích nebo šli se skupinkou. Závod skončil po páté hodině a následoval odpočinek. Za odměnu jsme si s holkama všechny daly nanuky, poté večeři. Den zakončily děti jako včera hrou. Další ráno jsme jsi všechno sbalili a čekali na vyhlášení. Naše světlušky i vlčata se umístily na výborných místech a za odměnu dostaly tematické přívěsky s částmi lidského těla. Pak už jsme jenom počkali na rodiče a jeli domů.

Brepta

STŘEDOEVROPSKÉ JAMBOREE

Znovu po roce jsem se ocitl na přeštickém nádraží s víc než plnou krosnou a vědomím že jedu na Jamboree. Oproti loňské cestě do Hradce Králové jsme však zvolili jiný azimut a výrazně větší vzdálenost. Čekal nás přesun do Mošovců, obce, která byla dějištěm Středoevropského Jamboree (dále psáno jako CEJko – z oficiálního zkráceného názvu akce CEJ2024 – Central European Jamboree). Trasu jsme si raději rozdělili, a tak i přes to že cejko začínalo v pátek, my jsme vyrazili už ve čtvrtek a plán byl přespat v Ostravě v klubovně jednoho z místních oddílů. Stejně situaci vyhodnotila i plzeňská Vločka, tudíž jsme se těšili že o seznamování s novými skauty nebude již od začátku nouze. Oni na to měli ale jiný názor, což v praxi vypadalo tak, že místo srdečného vítání na peronu jsme byli obdarováni zátěží v podobě prken k podsadě, a to byla tečka za veškerou komunikací. A tak největším benefitem jejich přítomnosti byla střecha nad hlavou ve městě horníků. V něm jsme objevili nákupní centrum a zajistili si tak přísun jídla až do páteční večere která již byla v režii kuchařů na cejku. Po bezproblémové noci jsme naskočili na ranní vlak směr Žilina. Za cesty jsme posnídali, přičemž Kuna spáchal takřka zločin, když si své cereálie zalil jahodovým jogurtovým nápojem. Naštěstí z tohoto ošklivého incidentu vyvázl zdrav a mohli jsme pod jeho vedením vesele vystoupit v Žilině. O něco méně veselá byla cesta do Vrútek a následně do Turčianských Teplic. Neměli jsme místenky tím pádem se jelo na stojáka a přestupování ve Vrútkách se ukázalo jako hektická nepřehledná a vcelku stresová záležitost. Přes všechny klacky i kameny které nám v krajině našich bratří byly hozeny pod nohy jsme zvládli dorazit na místo určené a zároveň jako první česká patrola vstoupit do areálu. Příjezdový den byl ve znamení vybalování a zabydlování, jediným

programem bylo slavnostní zahájení. To jsme opouštěli se smíšenými pocity. Na jedné straně jsme byli šťastní že jsme konečně tady, na straně druhé jsme si říkali: “co to proboha bylo?”

Nenadchla nás ani následná diskotéka kterou měl pod palcem DJ specializující se na hudbu z oblasti Balkánu. Rozhodli jsme se tedy ulehnout a nabrat sílu i spánek do zásoby.

Čekal na nás totiž mezinárodní den a po něm velká hra. První zmíněný program probíhal tak že si každá země připravila stanoviště pro skauty z ostatních států, aby se něco dozvěděli nebo si rovnou na vlastní kůži něco vyzkoušeli. Český kontingent se zaměřil na dějiny našeho národa a my si vybrali Jana Žižku. Celou naši práci a stresy za nás vyřešil také český kontingent, když nám bylo sděleno že nám zapomněli zařídit potřebné pomůcky i místo. A tak jsme chtěli nechtěli měli plnou svobodu procházet si stanoviště kdy a jak se nám zlíbí. Po obědě jsme otevřeli krabičku s překvapením. Pod krabičkou si lze představit název Velká hra a pod překvapením šátkovanou pro půl tisíce lidí naráz. Pomyslnou podložkou naší krabičky bylo asi ne už příliš využívané fotbalové hřiště kousek za hradbami areálu. Zbýval už jen poslední úkol dne, a to utrhnout si lístek na workshopy na následující den. Díky Myškinovu až znepokojivě vypilovanému umu protáhnout se davem za jakýchkoliv okolností jsme se mohli ve všech třech časových blocích účastnit workshopů které jsme si vyhlídli ještě před spuštěním vydávání vstupenek. To že po sobotě následuje neděle je obecně známý fakt. Nám byl však důrazně připomenut hned po snídani, kdy začala mše. Účast na ní byla díky bohu dobrovolná, a tak jsme odpočívali až do začátku prvního bloku který byl stanoven na jedenáctou hodinu. Měly jsem se na něm dozvědět, jak naplánovat vlastní akci. Já osobně jsem se nic užitečného nedozvěděl, a to nemám s podobnými operacemi přílišné zkušenosti. Následovalo už o mnoho přínosnější povídání o sociálních sítích a program jsme uzavřeli na příjemném odpočinkovém workshopu s názvem *Čo by bolo keby*. Přesunuli jsme se na večeři a z ní na koncert. Zahrál Itcho Pčelár který je autorem hymny cejka s názvem Rise&Shine. Celé vystoupení bylo parádní až na jeho konec, kde zazněla již zmíněná hymna, které jsme za ty pouhopouhé tři dny měli plné zuby protože byla přes den slyšet častěji než cokoliv jiného. Téměř stejně často bylo k vidění vyměňování šátků a dalších

předmětů. Získali jsme šátky Slováků i Poláků, Sofi usmlouvala švédské tričko a Kuna ulovil dokonce kontakty na možný tábor v Rumunsku.

První den nového týdne si na nás přichystal program, jenž měl za cíl být přínosnější více našemu okolí než nám samotným. Dobrovolničení. Neskákali jsme radostí metr do výšky ale vyklízení staré školy nebo stavění zdí na hradu zněly jako příslib toho, že bude o zábavu postaráno. Bohužel jsme si při losování míst na pomáhání vybrali toho nejčernějšího z Petřů, a to byl náš kemp. Příslovní nejdřív práce potom zábava jsme obrátili naruby a celé dopoledne strávili u Osadníků z Katanu. Po obědě jsme ze dvou antukových hřišť vytrhali veškerou nežádoucí zeleň a tím bylo konání dobra ukončeno.

V úterý jsme si spravili chuť z dne předešlého, v hlavní roli se ocitl lanový park v Martinu, městečku se stánkem s kopečkovou zmrzlinou, u kterého nebyt stanoveného času na naše šplhání stojí celá naše patrola v čele s nerozhodnou

Rybkou dodnes. Lezecká etuda měla svoji předeheru ještě na zemi, když jsme psychicky vyčerpáni posloucháním bezpečnostních pokynů objevili možnost zacvaknout svoji karabinku za lezecký postroj někoho jiného a rázem bylo čekání proměněno v boj o rovnováhu. Hlavní dějství se však odehrávalo několik metrů nad povrchem zemským, přesněji na výběr byla trasa zelená a výše položená modrá kterou zvolila většina z nás. Na červenou dráhu prý v rozpočtu cejka nezbylo místo, ale odborně jsme zhodnotili, že pád z ní by pouze trval déle, výsledek by byl stejný jako u naší modré. Spokojeni jsme se autobusem vrátili do kempu a zhodnotili posledních pár hodin kladně. Na téhle vlně jsme chtěli pokračovat i v den kdy se týden láme. Připravena byla celodenní hra ve skanzenu, u již známého městečka Martin. Spočívala v obcházení stanovišť s úkoly za jejichž splnění jsme byli odměněni obilnými klasy. Navíc se na území

historické vesničky nacházely uschované tři klasy zlaté. Naše sběratelské snažení se nám pokoušel překazit slovanský bůh bouře Perun který neúnavně běhal po skanzenu a chytáním nás obíral jak o obilniny, tak o čas. Nejzajímavější stanoviště jsme navštívili hned na samém začátku. Spočívalo v přeměnu jakési hmoty na vázu, do které jsme následně měli ukládat naše klasy. Úkolu se zhostili Žabka a Oci a i přes časté komplikace v podobě Tokia splnily zadání nad očekávání. Všem nám bylo neúnosné vedro, a tak jsme byli víc než šťastní, když jsme po vypršení času mohli navštívit malou hospůdku a dát si něco studeného k pití. Čtvrtek byl naším posledním celým dnem na cejku. Čekala na nás terénní hra spočívající v luštění šifer, díky kterým jsme získávali souřadnice dalších bodů, na které se máme vydat. Hned u prvního luštění jsme strávili dobrou hodinu ovšem nebyli jsme žádná výjimka. Mapy nás nasměrovali ke studánce někde v lese dva tři kilometry od kempu. Přístup k ní byl ne zcela jasně spatřitelný a naše bloudění nás naneštěstí zavedlo do hodně podmáčených částí zdejšího porostu. A tak se stalo že někdo vylezl s botami od bláta, někdo s botami mokkými a někdo měl sucho.

Co jsme měli najít jsme nakonec našli a rébus, tentokrát o dost jednodušší, nás poslal do Mošovců do parku. Park jsme našli, prošli a došli do hospody. Kolektivně jsme se shodli že raději vyřešíme problém prázdného břicha než problém další šifry a že se nám už nikam nechce. Strávili jsme příjemných pát hodín v hospodě, dali si Halušky, Šulance s makom či pizzu a v rozumný čas se začali vracet do kempu. Z původních prý sedmnácti bodů jsme prošli tři, ale byli jsme najedení a zároveň unavení jako kdybychom se trmáceli všude kde jsme se trmáceli podle hry měli.

Ještě před slavnostním zakončením jsme absolvovali focení nejdřív českého kontingentu poté foto hromadné. Nu a když už jsme se dostali do fotící nálady udělali jsme i fotky naší patroly a pak různých jejích částí. Z ceremoniálu jsme měli podobně smíšené pocity jako z toho

zahajovacího, a tak jsme byli rádi, když oznámili že další cejko bude v Maďarsku a teď že už je čas na diskotéku. Poslední noc si užil každý po svém ale všichni dosyta. Ráno už jen sbalit a vyrazit vstříc domovu. I přesto že nás, nebo mě ať nemluvím za ostatní, akce v některých částech nenadchla nebo až zklamala, tak to dokázala bohatě vynahradit jinde a na akci jakou bylo tohle Středoevropské Jamboree prostě nikdo z nás nezapomene.

Justin

SJEZD ZE ŠPIČÁKU - SKAUTKY

V sobotu 8. června jsme se sešli s několika skautkami na vlakovém nádraží v Přesticích, odkud jsme vyrazili směr Špičák. Tam započala naše zpáteční 70kilometrová cesta na kolech. Nejprve nás čekal lehce nepříjemný kopeček na Špičácké sedlo a následně k Černému jezeru, kde jsme si dali první odpočinek a něco dobrého na posilněnou. Dále jsme pokračovali už z kopce, přes přehradu až do Nýrska. Zde jsme nemohli vynechat cukrárnu, jelikož bez té by to nešlo :) Sjezd následně pokračoval přes Janovice nad

Úhlavou a Švihov, kde jsme se zastavili na hradě a načerpali poslední zbytky sil. Skautky už chtěly vyrazit na vlak, ale nakonec se kously a daly to. Posledních pár kilometrů bylo těžkých, ale všichni zdárně dorazili do cíle. Slunečné počasí

a dobrá nálada nás provázela celou cestu. Bohužel někomu se posléze dostavil nepříjemný úžeh a bolest hlavy. Chtěla bych ještě jednou pochválit skautky a budu se těšit na další dobrodružství na kole. Bylo to fajn :))

Ivet

OBROK

Dne 29.5. skupina příchovických roverů vyrazila na největší roverskou akci a to je Obrok. Kdo by nevěděl, co je Obrok, tak je to setkání pro rovery a rangers z celé České republiky. Jak už vyplývá z názvu, akce se pořádá každý druhý rok až do teď. Letošní obrok se konal po pěti letech z důvodu covidu a mnoho dalšího. Auty jsme se dopravili do areálů zámku Valeč v Karlovarském kraji. Hned na začátku jsme vyfasovali skautské šátky a mohlo začít dobrodružství. Postavili jsme stany a šli jsme prošmejdit areál. Večer na nás čekal zahajující ceremoniál, kde se sešlo skoro 2000 roverů, aby si zazpívalo skautskou hymnu a po zahajujícím ceremoniálu byl koncertík některé z mnoha skupin, které na Obroku zahráli. Další den jsme si mohli vyzkoušet různé netradiční sporty a aktivity. Takže jsme vyrazili na lanové centrum, pak jsme se trošku ztratili a aby toho nebylo málo začalo pršet. K obědu jsme si uvařili gnocchi se sýrovou omáčkou, na které nám přivezl suroviny Rohlík.cz (bohužel bez spolupráce). Odpoledne nás čekali zajímavé přednášky, kdy si každý mohl vybrat na jakou půjde. Většina z nás šla na Radka Jaroše. Večer jsme se přihlásili na doprovodný program VýRon (taky jsme nevěděli co to bude). Byla to úniková hra na téma vyhoření. Bylo to zajímavé. Příběh byl o jedné skautce, která vedla oddíl a vyhořela.

Další dny jsme byli pomáhat s různými věcmi, já byla v lese na odnášení pokáceného dřeva, někdo byl sázet stromy. Každého nás chytl totální déšť. My se vraceli z lesa na valníku a byli jsme zmáčený až na kost. No a tímto začal asi největší zážitek z Obroku. Pršelo a pršelo a jak se v tom všichni brodili, změnilo se to v bahenní koupel. *Bahno všude, kdo nezažil, nepochopí.* Někdo to vzdal a chodil na boso, já už ani nevěděla, jak vypadají moje boty, protože pod tím nánosem bahna úplně zmizely. Ale

moc jsme si to užili. Večer byli připravený super akce, ať už to byly ty koncerty, tak byl taky skautský ples ve formálním oblečení. Nebo taky silent disco, kde jste dostali sluchátka a pařili v tichosti. Nebo klasická párty a samozřejmě skupina Propadleek. Také tam byly stánky s občerstvením a kávou. I přes ten déšť a hromadu bahna jsme si to užili a poznali nové skauty anebo potkali už staré známé. Byla ta sranda a bylo super, že jsme jako oddíl zase mohli strávit nějaký čas spolu. Za nás za všechny, bych moc chtěla poděkovat Ťapce a Ivetce, že s námi jely a všechno do detailu naplánovaly a připravily. Děkuje moc.

Za skupinu orlů, co se Obroku účastnilo, KOZEL

TÁBOR DRNOVKA 2024

2.8. | 15:03, Marek: „Zdary, našel by se někdo, kdo by napsal článek do Protlaku z našeho tábora?“

5.8. | 18:35, Marek: „Zvládne to tedy někdo, prosím, nebo budu muset losovat? Ideálně ti, co tam byli celou dobu a nepíšíou kuchyně s měkkým i. 😊“

Asi je všem jasné, kolika odpovědí se Joff dočkal...

Tak jsem vykradla již existující soukromou Zkoušku piráta a dala život Pirátským listům obohaceným o několik publikovatelných objevů světlušek:

Pirátské listy

Přináším vám zprávy z pirátského dobrodružství na Drnovce!

Posádka čítala 16 statečných světlušek a 7 odvážných vlčat, jejichž počet se v průběhu tábora několikrát změnil... Nechyběli ani strážci moří a další nezbytný personál nutný pro klidnou plavbu.

Počátek naší cesty provázelo deštivé počasí. To ale nebyla jediná nástraha, které jsme čelili, několik členů posádky skolila „mořská nemoc“ v podobě střevní chřipky.

Děti během plavby okusily všestranné pirátské dovednosti při etapové hře, plnily světýlka a vlčky, sbíraly bobříky a došlo i na batikování triček... Podnikli jsme výsadek na pevninu Bijadla v Merklíně a absolvovali dvoudenní průzkumnou misi do neznámých vod spojenou s nocováním pod hvězdami nedaleko zříceniny hradu Roupov. Nechyběla ani návštěva proslulé zátoky Bukovák, kde proběhla velkolepá diskotéka v duchu Ibiza párty. V druhé polovině tábora nám Neptun dopřál slunečného počasí, není tedy divu, že jsme zakotvili u břehů Ptenína a užili si vodních radovánek. „Sůšo, já tenhle opalovák nemůžu, ani mamka, ten je až od padesáti.“ (Potápka)

Večery pak patřily táborovým ohňům, zpívánkám v týpku a čajovně. Nechyběly ani práce spojené chodem přístavu – úklid lodních palub, mytí nádobí v pirátské kuchyni, noční hlídky atd. „Kači, Kači, my máme hlídku, to máme jako hlídat tábor?“ (dvojice, kterou jsem stihla zaspát)

Nesmíme zapomenout na návštěvu ostatních RR, které si pro pirátiky připravily den plný neobyčejných aktivit (např. čichání chodidel, přefukování balónků atd.) a chemických pokusů. Děkujeme! „Holky, já už vím, jak je to s tím šnekem a slimákem. Slimák je šnek, který se odstěhoval a opálil na sluníčku.“ (Elza)

Náš přístav sice není nejluxusnější místo na zemi, ale je to místo, kde vznikají nezapomenutelné vzpomínky. Naše stanové kajuty byly svědky

tolika příběhů, smíchu a možná i slz a tajemství. Od prvního dne, kdy jsme vytáhli plachty, až po den, kdy jsme se opět shledali s rodinami.

Na závěr velké díky všem, kteří za tímto dobrodružstvím stály! Pevně věřím, že si děti tábor užily a budou na něj ještě chvíli vzpomínat, já totiž ano...

Tak zas za rok!

Kači

BENJAMÍNKOVSKÉ ROZLOUČENÍ

Po vydařené výpravě na Černou skálu čekala na konci školního roku Benjamínky ještě jedna akce. Protože Benjamínci nejezdí na tábor, jde pro většinu dětí o jejich poslední akci. Akce, která má smutný nádech, děti se při ní musí rozloučit s Benjamínky, ale zároveň to pro děti znamená nový vstup do skautského období. Od září se z nich stanou světlušky a vlčata. Letos jsme se rozhodli, že se na poslední schůzku vypravíme na Drnovku. Chtěli jsme nejmladším skautským dětem ukázat naše tábořiště. Schůzku jsme prodloužili o půl hodinky, aby byl na všechno dostatek času. Sešli

jsme se na Drnovce a společně jsme celé tábořiště prošli. Protože část tábora byla už postavená, děti viděly kde stojí podsady, kde je kuchyně, kde je ohniště a hřiště. Někdo se divil, že „v tom domečku“ se opravdu 14 dní spí 😊. Okoukli jsme vodu v Drnovce a také chatu

v Lomečku. Během prozkoumávání jsme si společně zahrály různé hry. Poslední činností, kterou jsme měli v plánu, bylo postavit domečky u vykotlané borovice. To nám ale překazilo šílené množství komárů, kterých bylo celé jaro všude plno, u báhňáku ale tolik, že se tam prostě nedalo být. Nicméně na náladě to neubralo a stihli jsme ještě jednu hru navíc. Na konci schůzky jsme si popřáli krásné prázdniny a rozloučili jsme se. Dětem přejeme krásný vstup do nového školního a skautského roku. V září světlušky a vlčata malé nováčky určitě rádi přivítají.

Za vedení Benjamínků, Martina

SLIB A PŘESTUP SVĚTLUŠEK

Světlušky a jejich jaro v kroji jsme zakončily v pátek 21.6. tradičním přespáváním v klubovně. Po úspěšné autogramiádě předvedla dokonalý výkon i laminovačka, a pak už to bylo jen a jen na nás. Čas se naplnil...

Za hrozby bouřkových mračen jsme se vydaly směrem ke sv. Anně, kde při doutnajícím ohni složilo osm světlušek svůj slib. Gratulujeme a doufáme, že na tento okamžik jen tak nezapomenete!

Večer se přehoupl do druhé poloviny, radost vystřídal smutek. Přišla chvíle loučení s ostřílenými světluškami. Se slzami v očích jsme je vyprovodily do nové skautské etapy. Tak hodně štěstí, holky naše, budete nám chybět!

Před spaním se v klubovně vyskytlo ještě několik pípajících Pepíčků, kývajících zub, přebytečné oblečení a milion komárů atd. Došlo i na uzavření dohody ohledně ranního budíčku... A světe div se, ono to vyšlo! Osmou ranní nám skutečně oznámily až moje hodinky. Asi ty večerní diskotéky budeme dělat častěji. ☺

Kdybych to měla shrnout, tak asi takto: Připomněly jsme si, jak pevná jsou pouta mezi námi a že spaní ve spacáku je celkem fajn...

*Čas ten jako vítr letí,
jako z vody rosteme,
teď už nejsme malé děti,
skautkami se staneme.*

Kači

TÁBOR STŘELA 2024

Letošní tábor skautů a skautek byl v něčem opět speciální. V Orlických horách v roce 2022 jsme se přesvědčili, že zvládneme vyjet, kam budeme chtít (nebo spíš, kde budou chtít nás) a tak jsme po společném táboře na Drnovce 2023 věděli, že chceme znovu do světa. Sehnat vhodné tábořiště je noční můra a letos nás zachránila Kulka a její kontakty. Tímto jí chci ještě jednou poděkovat. Skrz staronové známé jsme se ocitli na tábořišti Střela na soutoku Střely a Berounky kousek od Liblína.

Náš tým

Věkový průměr vedení tábora byl čistých 22,00 let. Hlavní vedoucí, hospodář, šéf kuchař, noční urgentní příjem pro zdravotně indisponované, zásobovač vody, člověk s tyčovým mixérem, štípač dříví a vydavač archivních poštovních známek (se Zemanem) byl Kulich. (Na nějakou funkci jsem určitě ještě zapoměla.) Zástupce vedoucího jsem byla já Šefa, dále mi nakonec připadla funkce zdravotníka a hlásače nástupů, odháněče nočních případů ke Kulichovi a samozřejmě práce s dětmi.

Důležitými členkami týmu byly také naše kitchen ladies – Bory a Lulu, které statečně bojovaly se zaprášenými hrnci v kuchyni (chtěla jsem napsat s P/prachem) a denně obětovávaly své zdraví a vařily v totálním vedru, aby nasýtily naše hladové krky – to samé samozřejmě absolvoval i šéfkuchař Kulich. Holky a chlapec šikovný si to ale uměli zpříjemnit. Kvalitní židličky ala oldskaut a repelentní muzika nesměly chybět. Z nějakého neznámého důvodu asi po čtyřech dnech tábora přistála na kuchyňském sloupku cedule „Nepovolaným vstup zakázán“ – to se asi Tokio nebo Guma špatně usmál.

Řízek byl hlavní dodavatel ranních nákupů. V jeho parádním autě mu to jezdilo skoro samo. xD O program skautek se postarali Ťapka, Ivetka, Kuna, Vietnam, Bála. Programový tým pro skauty tvořili Kozlíček, Gumídeček, Kakanye, Kecka, Panda, Vašek, Toškin, Mykio. Program byl parádní, takže tímto Vám vzdávám hold. Etapa stála hodně na Viktorovi a Lenče. Ťapka s Ivetkou hodně táhly sekci Společný program, dokonce vymyslely i tajnou únikovku pro Oldy. Máme prostě skvělej tým. Kytarové trio Justin, Kanye, Já se podle mě taky po chvíli dobře sladilo. Hoši pak hráli i dost spolu, mají potenciál vám říkám.

Program-Zázemí

No, teď konečně k tomu, co jsme na tom táboře teda dělali. (Ale bez týmu roverů by to nešlo, takže jsem nás nejdřív chtěla všechny pochválit.) Těžko se to shrnuje v pár větách. Pokud začnu velmi obecně, tak zásadní byly dvě věci – bylo vedro a byla tam řeka, dokonce dvě. Na počasí jsme měli skoro až moc velké štěstí. Bylo teplíčko a koupání v řece na denním pořádku. Tábořiště bylo obecně o dost punkovější oproti naší vymazlené Drnovce. Záchody byly, řekněme, zajímavé. Sprcha ještě zajímavější. K vysprchování jedné osoby byly za potřebí nakonec ještě další dva lidi. Jeden pumpoval vodu z barelu přes hadici do sprchy a ke konci tábora bylo za potřebí ještě druhé osoby, která držela sprchovou hlavici ve správné poloze, jinak by se sprchoval strom a ne člověk. Umývárky by zasloužily vlastní kapitolu. Pumpovat a současně si mýt ruce bylo téměř nemožné. Na zoubky se chodilo tedy minimálně ve dvou. Ještě se to tak 3x denně rozbíjelo. Tímto děkuji všem klukům, kteří to chodili opravovat. Až přijel Kamil a spolu s Miškynem nás záchránili. Vymysleli, že se voda nejdřív pumpovala do jiného barelu a z něj to pak teklo samospádem do umývárky, takže si člověk mohl umýt ruce sám bez cizí pomoci. Jupí! Jak málo stačí ke štěstí. Ještě bych se na chvíli vrátila k těm záchodům. Myslím, že příští rok ještě budem za naše Toi Toiky děkovat. **Je celkem paradox, že**

právě na tomhle tábořišti před X lety zažili naši nyní Oldskauti poprvé Toiky a od té doby je máme na Drnovce. Nechci šířit fake news, ale takto se tento mýtus traduje.

Kuchyň byla také zajímavá. Jako na to, že ji každý rok staví od znova a po 14 dnech bourají, tak byla vlastně skvělá. To se jim zas musí nechat. Ale jak říkám, z Drnovky jsme prostě zvyklí na jinej kalibr. Kamna byla hrozně nízko, až si kitchen team Kulich – Bory – Lulu vymysleli výzvu odvařit vše vsedě. Něco jako podlaha chybělo úplně, takže se v kuchyni přirozeně dost prášilo, a tak se vše tisíckrát utíralo a pořád něco mylo. Taky v kuchyni chyběly nějaký slušný regály, ale nějak se to prostě zvládlo. Kitchen team jsou borci.

Jídelna moc neexistovala. Byl tam obří hangár, který používají prý napůl jako sklad a napůl jako jídelnu, ale když je hezky, tak jedí na pivních setech venku. A tak jsme jedli venku.

Program (finally)

Tak zázemí bychom měli, teď už k tomu programu. Etapovka s názvem **Mayday** se nesla v duchu útěku z ostrova. První noc jsme lupli pěkně noční hru (děti stejně krafaly), a aby to nebylo tak jednoduchý, tak jsme děti zmátli tím, že etapovka bude s tématem olympijských her. Rozdělili jsme je do týmů podle zemí a za svitu pochodní skauti a skautky plnili různá stanoviště, aby se jako sportovci kvalifikovali na olympiádu. Po úspěšné kvalifikaci symbolicky nastoupili do letadla směr Paříž (a šli spinkat).

Druhý večer to teprve všechno začalo. V temném hangáru se pustila nahrávka s informací, že letadlo ztroskotalo a nyní se nacházíme na pustém ostrově, a tak odstartovala etapovka Mayday. Prvním úkolem dětí bylo zachránit několik členů posádky, kteří byli v šoku a hlavně zraněni. Další den ráno následovala reflexe celé situace.

Během života na ostrově děti mapovaly okolí a psaly SOS, lovily ryby, přežívaly v přístřešku atd. Až se dočkaly záchranných zásob na lodi v podobě rautu a po 14 dnech si pro ně také konečně přijeli jejich osvoboditelé – byli jim podezřele podobní.

Her a aktivit bylo spousta zmíním tu jen některé.

Zásadní byl „**Den naruby**“, kdy si vedoucí hráli na děti a skautky a skauti to museli celý den šéfovat. My jsme se tedy nechali vést a občas jsme protestovali, nebo někdo zapomněl přijít na program, někdo nejedl nic, co nabízela místní kuchyně – zkrátka běžný stav táborového dne. Večer jsme si v kruhu popovídali o tom, jak nám v daných rolích bylo a jestli jsme se něco naučili. Zpětně musím skauty a skautky pochválit, jak to celé zvládli zorganizovat. Bylo vidět, že když jdeme ve vedru na chrastí, hned nám hlásili „pevnou obuv a pití!“ Taky postavili obří táborový oheň a uvařili oběd pro celý tábor. Odpolední vodní hrátky byly taky skvělé. Zároveň věřím, že naši svěřenci taky poznali, že občas to s těma pubertákama není až taková sranda. (No dobře, občas jsme se spíš chovali jako prvňáci, ale fakt nás to bavilo.) :D

Vzhledem k tomu, že tábořiště obkličují dvě řeky, bylo od začátku jasné, že **vyrazíme na vodu**. Rozdělili jsme se na dvě party, aby nás nejelo najednou moc, a aby taky vždycky někdo zůstal v táboře. Skauti vyrazili první pod taktovkou zkušeného vodáka Pandy. Počasí jim přálo až moc, takže se nám vrátili *lehce načervenalí* (viz foto). Nyní zásadní zajímavost, která se dostala až k mým uším. Miškyn nesjel jeden jez!!!! To už mu nikdo neodpáře. Sorry Miškyne. xD

Druhý týden vyrazily skautky. Na to, že nejdřív nám hlásili déšť, jsme se měli výborně. Spadlo jen pár kapek, doslova. Kdo také „spadnul“ byl Kuna a Justin – udělali se hned na prvním jezíčku. Já jsem tak škodolibá, muhaha. (Oni mi to jednou vrátí, já vím.) Pro naši lodní výpravu byla zásadní imaginární ryba Kenta, tedy možná, že je skutečná, kdo ví. Žabka ji prý v Berounce viděla už jako malá holka a Rybka ji cítila u nohy! Jedná se o vzácnou rybu Kentu Berounskou. Má oči velké, jako Trnky hlava, místo ploutví nože a drží se jen ve velkých hloubkách, protože je obrovská.

Vypadá jako tzv pečovák – tedy velká hlava a menší tělo, ale pozor, rozhodně není roztomilá!! Nejradši má háčky, kteří nepádlují, na nich by si pochutnala. Legendy praví, že si máme hlavně dávat pozor na bublinky v řece a hodně pádlovat! Pokud byste ji náhodou v Berounce zahlédli neváhejte nás kontaktovat na @prichovicke.skautky, každý důkaz je zásadní pro odhalení tohoto vzácného tvora.

O víkendu k nám zavítala vzácná návštěva – naši oldskauti. Připravili si pro nás zábavné **OLDpoledne** v podobě několika stanovišť. Běhalo se ve dvojicích, ideálně žena a muž, kteří jsou podobně vysokí (zajímavé). V hlavě mi utkvělo stanoviště mistra Pracha, který přivezl staré lyže a na ně připevnil NAŠE staré boty – naše, jakože mého táty a bratra – s tím, že v naší domácnosti se nacházejí největší boty, a tak se do nich každý vejde. Je pravda, že tomuto tvrzení si netroufno odporovat. Na těchto „vodních lyžích“ pak dvojice absolvovaly závod v řece.

Tábor jsme zakončili casino večerem a pořádnou diskotékou.

Staro-nové přezdívky

Letošní tábor nám přinesl několik nových přezdívek. Se slovy: „nechodil jsem 12 let na skauta, abych dostal přezdívku Justin“ skončil Pája jako Justin, a pak ještě upgradoval na Vietnam. Pokud tedy v tomto textu používám Justin, Vietnam nebo Pája, jedná se o jednu osobu. Označení můžete používat střídavě a náhodně, Vietnam slyší na všechno, zdá se.

Koala upgradovala na Kofolu nebo Modelku a Luba se stal Holubem, co měl asi za lubem?

Kauza šťáva

Nemohu zde opomenout ani boj o šťávu. Každý na to máme svůj názor, každopádně na tento tábor (minimálně skautky) budou vzpomínat jako na ten, kde si trénovaly své argumentační dovednosti za prosazení tohoto sladkého nápoje. Myslím, že to byla celkem sranda a mně se líbilo, že se

holky snažily a jen tak to nevzdaly. :) Stala se z toho taková druhá etapová hra. :D

Závěr

Určitě jsem na něco zapomněla, ale word mi momentálně hlásí, že mám 4 stránky textu (bez fotek), takže směřuji k závěru. Nevím, jestli to až sem vůbec někdo bude číst, ale Kulka jasně zadala pokyn, že to „nemá být 5 vět“. Takže tady to máte! :D Ještě jednou chci poděkovat všem, co se na chodu našeho tábora podíleli. Já jsem si tábor užila a doufám, že to samé mohou říct i všichni ostatní.

A to je vše, přátelé. Pápá

Lucka aka Šefa

Protlak – časopis střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **editor:** Lucie Řezníčková – Šefa

redakční rada: Ďapka(skautky), Lucka(RR), Sušenka(světlušky), Panda(skauti), Kula(oldskauti), Kapitán(vlčata)

kontakt: Josef Volf, Příchovice 237, Přeštice 33401,
volf.jo@gmail.com

vyšlo: 24.9.2024 **neprodejně** <http://prichovice-skaut.cz>